

РЕШЕНИЕ

№ 2870

гр. София, 13.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 19.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **2428** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Д. З. И., следовател в отдел „05”, Н. С. С. – Прокуратура на Република Б оспорва заповед № з 71/ 03.02.2011 г. на Д. на Н. С. С. и З. на Г. П. по Р., с която на основание чл. 150, ал. 2 и чл. 327 от Закона за съдебната власт е обърнато внимание на оспорващия да не допуска нарушения на процесуалната си дейност и същият е предупреден, че в противен случай ще му бъде търсена дисциплинарна отговорност.

В жалбата са въведени оплаквания, че актът противоречи на материалния закон и на неговата цел. Подателят ѝ сочи, че на 05.07.2010 г. е приключил Р. по досъдебно производство с мнение за повдигане на обвинение с обвинителен акт пред СГС срещу Р Д за извършени престъпления по чл. 278, ал. 3 НК, а на 12.11.2010 г. подсъдимият е осъден на лишаване от свобода. В рамките на досъдебното производство с постановление от 27.06.2008 г. е назначена комплексна съдебно – историческа, археологическа, нумизматична и оценителна експертиза и допълнителна комплексна експертиза – постановление от 14.07.2008 г., възложена на Археологически институт с музей и две вещи лица, като обектите на изследване не били предоставени. Същите са изпратени на 15.05.2009 г. от С. в НСлС след постъпването им от Република А. Вещото лице проф. Б уведомила жалбоподателя, че спецификата, обема и сложността на тяхното проучване и изследване налага участието на други специалисти. Тъй като нямало яснота за колко специалисти от коя област се касае, И. и проф. Б се споразумели тя да работи съвместно с нужните специалисти по задачите съгласно двете постановления, а в заключителния стадий по изготвяне на заключението да уведоми

следователя кои са техните имена. Съгласно уговорката имената на тези специалисти са включени в постановление за назначаване на експертиза от 01.06.2010 г.

Жалбоподателят се произнесъл и с постановления, с които потвърдил вписаните в справките – декларации по Наредба № 1/ 2008 г. възнаграждения, чиито размери са обсъждани в последвалите разговори между И. и З. Д. на Националната С. С.. Материалите по експертизата жалбоподателят комплектовал и изпратил в С. преди неговото произнасяне по проблема, за да осигури спазване на процесуалните срокове. И. изразява несъгласие с изложеното в заповедта, че е потвърдил извършването на възложената с постановление от 01.06.2010 г. експертиза по описания в акта начин в нарочен доклад до ръководството на НСлС. По същество счита, че вероятно не е спазил буквата на закона, но това не означава, че постановлението е незаконосъобразно, в подкрепа на който извод е приложено в преписката споразумение между подсъдимия и Прокуратурата.

И. е ползвал отпуск в периода 06.12.2010 г. – 02.02.2011 г. и не е уведомен, че спрямо него се провежда процедура по чл. 327 ЗСВл, не е изслушан, не е запознат с материалите по преписката, което счита за съществено нарушение на процесуалните правила.

Искането до съда е за отмяна на заповедта. Разноски не се претендират.

От фактическа страна се установява:

От жалбоподателя са издадени 7 постановления по ДП № 85/ 08 г., с които на посочените в тях експерти са определени възнаграждения, обозначени в справки – декларации по Наредба № 1/ 2008 г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица от Е Н Г, С Р Ц, Б К Б, Л А Г, Е К П, Б Н Р, К И. Д. Видно от съдържанието на постановленията, определените от следователя суми са зачертани и във всяко от тях е вписана сумата 400 лв и текст „съгласно мнението на и.д. зав. отдела”. В преписката са приложени 7 бр справки – декларации на вещите лица, датирани от 07.06.2010г.

На 05.07.2010 г. жалбоподателят изготвил мнение относно окончателно приключване на Р. по досъдебно производство № 85/ 08 г. по описа на НСС на основание чл. 235 НПК за изпращането му в С. с мнение за повдигане на обвинение с обвинителен акт срещу Р И. Д да извършени престъпления по чл. 278, ал. 3 НК и чл. 215, ал. 2, т. 1 и 2 вр. ал. 1 НК. С протоколно определение от 12.11.2010 г. на СГС, НО, 14 състав е одобрено Споразумение за прекратяване на наказателното производство на основание чл. 384, ал. 1 НПК по н о х дело № 4049/ 2010 г., с което Р И. Д се признава за виновен в това, че на 28.02.2006 г. през ГКПП К с товарен автомобил без надлежно разрешение изнесъл от границите на страната паметници на културата – антични и средновековни монети и предмети на обща стойност 45 775 лв – престъпление по чл. 278, ал. 3 НК /редакция ДВ бр. 26 от 30.03.2004 г./; и за това, че на неустановена дата в периода 27 – 28.02.2006 г. и място на територията на РБ – МБ К – МБ С – С., с цел да набави за себе си имотна облага, придобил – установил фактическа власт, която дава възможност за разпореждане върху чужди движими вещи – паметници на културата – антични и средновековни монети и предмети, поставени под специален режим по Закона за паметниците и културата и музеите /отм. С § 22 ПЗР на Закона за културното наследство/ и ЗКН, на обща стойност 45 775 лв, за които знаел, че са придобити от друго чрез престъпление по чл. 278а НК. – престъпление по чл. 215, ал. 2, т. 1 и 2 вр. ал. 1 НК. На основание чл. 23, ал. 1 НК на Д е наложено наказание лишаване от свобода от 3 години, изпълнението на което е отложено за срок от пет години, считано от датата

на споразумението, както и глоба в размер на 2500 лв. Страните по споразумението постигнали съгласие веществените доказателства по делото – паметници на културата, да бъдат отнети в полза на държавата – чл. 53, ал. 1, б. „б” НК; както и че направените в производството разноски, в размер на 17 829,24 лв, както и държавната такса за издаване на изпълнителен лист, се възлагат на подсъдимия.

На 15.12.2010 г. седемте вещи лица се обърнали към Д. и З. директорите на НСлС с подробно изложение по случая, в което настояли, че определеното им възнаграждение от по 400 лв не съответства на обема и сложността на изследванията, на усилията и шестмесечния труд. Подчертали, че в съвместната си работа с органите на полицията, следствието, прокуратурата и съда тяхна основна мотивация е опазването на културното наследство на Република Б, а не финансова изгода.

В доклад за проверката по случая на завеждащ отдел 07 НСлС е изложено, че въз основа на жалбата от 15.12.2010 г. са изискани данни от разследващия следовател и деловодството и звено „Счетоводство”. Справка от водещия Р. не била предоставена по аргумент, че същото е приключено и материалите са изпратени в С., като е изготвен доклад относно изплащане на възнагражденията на вещите лица. Видно от споразумението, разноските в размер на 17829,24 лв се възлагат на подсъдимия.

По досъдебното производство са назначени 1. Комплексна археологическа експертиза съгласно постановление от 27.06.2008 г., възложена на БАН АИМ – ст. н. с. д – р Б Б и ст. н. с. д – р Е Г; 2. Допълнителна комплексна експертиза – постановление от 14.07.2008 г., възложена на АИМ и същите вещи лица. На 27.01.2009 г. на вещите лица са платени възнаграждения /на ст. н. с. д – р Б в размер на 540 лв, а на ст. н. с. Г – 345 лв; 3. Комплексна археологическа експертиза - - постановления № 25 и 27/ 2008 г. от дата 01.06.2010 г., възложена на БАН – АИМ и седемте вещи лица със задача да отговорят на въпросите от предходните две постановления със срок да представят заключение до 08.06.2010 г., като предмет на експертизата бъдат обектите, постъпили от Република А в три кашона. Според доклада текстът на постановлението от 01.06.2010 г. показва, че с писмо рег. № 3793/ 15.05.2009 г. е възложено извършване на допълнителна комплексна експертиза с обект допълнително постъпилите обекти на изследване .

Посочено е в доклада, че данните от писмото от 15.12.2010 г. за вербално решаване на съществени въпроси, свързани с определяне на вещи лица и възлагане на експертиза кореспондират с изложеното от водещия Р. в изготвения от него доклад. Такъв се съдържа на л. 64 от делото /относно изплащане на възнаграждения на вещи лица/, но не е подписан от жалбоподателя.

Със Заповед от 10.11.2010 г. на И. е разрешено ползване на отпуск от 06.12.2010 г. до 02.02.2011 г. въз основа на молба от 05.11.2010 г.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Разпоредбата на чл. 327 от ЗСВл определя, че административният ръководител може да обръща внимание на съдиите от районните, окръжните, административните и апелативните съдилища, на прокурорите от районните, окръжните и апелативните прокуратури и на следователите от Националната С. С. за допуснатите от тях нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата им, за което уведомява ВСС. Посредством така издаваните актове се упражняват оперативните функции на административния ръководител на общо ръководство и контрол по отношение подчинените му магистрати досежно организация на работата. Ангажирането на дисциплинарната им отговорност се реализира чрез налагане на

наказание по предвидената от ЗСВл процедура. Правилата за налагане на наказанието определят съдържанието на дисциплинарната отговорност, т. е. институтът на дисциплинарната отговорност обхваща легалната дефиниция по чл. 307, ал. 1 от ЗСВ за дисциплинарната отговорност, наказанието и процедурата, по която те се установяват и налагат. Видовете дисциплинарни наказания са изчерпателно посочени в чл. 308, ал. 1 от ЗСВ, като други наказания освен законоустановените не могат да бъдат налагани.

В съдебната практика по приложението на ЗСВл е възприето разбирането, че с обръщането на внимание законът не свързва настъпването на негативни правни последици за магистрата. Именно поради това законодателят не е предвидил възможност тези актове да бъдат оспорвани. В разпоредбата на чл. 323, ал. 1 от Закона за съдебната власт правото на обжалване по съдебен ред е предоставено само на лицето, на което е наложено дисциплинарно наказание.

Всяко виновно неизпълнение на служебните задължения на съдия, П. и следовател е дисциплинарно нарушение - чл. 307, ал. 3 ЗСВ. Отделните видове дисциплинарни нарушения са посочени в чл. 307, ал. 4 ЗСВ, а дисциплинарните наказания, които могат да бъдат налагани на съдия, П. и следовател, а изчерпателно изброени в чл. 308, ал. 1 ЗСВ. Обръщането на внимание по чл. 327 ЗСВ не е дисциплинарно наказание, но законодателят не дава отговор на въпроса каква е правната същност на това юридическо действие, респ. на акта, с който то се осъществява. По своя правен характер обръщането на внимание по чл. 327 ЗСВ е сходно на преустановителна принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), с чието прилагане се цели да бъде преустановено едно дисциплинарно нарушение (едно виновно неизпълнение на служебните задължения на съдия, П. и следовател) и да бъдат отстранени вредните последици от него, ако такива са възникнали. Основание за прилагането на тази мярка е виновното неизпълнение на задълженията и преценката на административния ръководител, че в конкретния случай не е необходимо да се търси дисциплинарна отговорност от провинилия се магистрат. А щом се вменява виновно поведение, следва да бъде дадена възможност на адресата да оспори изводите на административния ръководител, че е допуснал или извършил виновно неизпълнение на задълженията си на съдия, П. и следовател. Защото всеки има право на защита срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име - чл. 32, ал. 1 от Конституцията на Република Б.

Законът за съдебната власт не съдържа правила, по които може да се реализира конституционно признатото право на защита на доброто име и професионалното достойнство на магистрата в случаите по чл. 327 ЗСВ. Съдът обаче не може да откаже правосъдие под предлог, че няма правна норма, въз основа на която да реши искането - чл. 127, ал. 2 АПК. Затова в тези случаи следва да се прилагат правилата на АПК по силата на изричното препращане от чл. 328 ЗСВ, което означава, че оспорването на мярка по чл. 327 ЗСВ следва да бъде разгледано като оспорване на индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК, с който се засяга конституционното право на добро име и професионално достойнство.

По тези съображения съдът приема, че оспорването е допустимо.

Заповед № з 71/ 03.02.2011 г. е издадена от компетентен орган – директорът на НСлС и З. на Г. П. по Р. организира и ръководи дейността на НСлС – чл. 150 ЗСВл. Тези функции на общо ръководство включват общ контрол по отношение на подчинените му следователи досежно организацията на работата им, включително законосъобразно

процедиране на възложените им досъдебни производства извън предвидения институционален контрол.

При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Такива са нарушенията, които създават вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за съществуването на разпореденото от него субективно право. Действително, в преписката по издаване на заповедта липсват доказателства И. да е уведомен за началото на производството по издаване на акт по чл. 327 ЗСВл. Това нарушение обаче не се възприема от съда като съществено, тъй като не е обусловило засягане на правото на защита на жалбоподателя. В рамките на настоящето производство на следователя бе осигурена възможност да се запознае с преписката по издаване на акта и да изрази становище по доказателствата, приложени в нея. И. не оспорва времето и начина, по който е назначил експертизите по досъдебното производство и е определил вещите лица. Видно от твърденията в жалбата, постановление от 27.06.2008 г. е назначена комплексна съдебно – историческа, археологическа, нумизматична и оценителна експертиза и допълнителна комплексна експертиза – постановление от 14.07.2008 г., възложена на Археологически институт с музей и две вещи лица без предоставяне на обектите. На 15.05.2009 г. от С. в НСлС са изпратени постъпилите от Република А обекти на експертизата. Липсва спор относно обстоятелството, че проф. Б уведомила жалбоподателя, че спецификата, обема и сложността на тяхното проучване и изследване налага участието на други специалисти. Тъй като нямало яснота за колко специалисти от коя област се касае, И. и проф. Б се споразумели тя да работи съвместно с нужните специалисти по задачите съгласно двете постановления, а в заключителния стадий да уведоми следователя кои са техните имена. Съгласно уговорката имената на тези специалисти са включени в постановление за назначаване на експертиза от 01.06.2010 г. Не се спори, че в разглеждания случай се касае за обемна, сложна и разнопосочна експертиза, налагаща участие на широк кръг специалисти, поради което следователят е бил затруднен да ги определи самостоятелно. Но назначаването им година след като същите са работили по изпълнението на задачите без да бъдат призовани, без да е снета самоличността, специалността и компетентността им, наличие на отношения с обвиняемия, без проверка съществуват ли основания за отвод сочи нарушение на чл. 151 от НПК. Изводът се подкрепя от процесуалната позиция на И., който сам излага начина, по който е протекло формирането на екипа, изготвил заключението на експертизата и издаването на постановлението за назначаването им /и определяне на срок за приключване на работа 08.06.2010 г./, сторено на 01.06.2010 г. Не се оспорва от него и обстоятелството, че делото е изпратено на прокурора без да са одобрени възнагражденията на вещите лица.

Не се установява от данните в преписката единствено изложеното в заповедта, че в доклад до ръководството на НСлС следователят е потвърдил, че експертизата, назначена от него е извършена именно по описания начин, но същото не влияе върху крайния извод за доказаност на останалите фактически основания за издаване на акта.

Както бе посочено, с актовете по чл. 327 от ЗСВл се упражняват оперативните функции на административния ръководител на общо ръководство и контрол по отношение подчинените му магистрати досежно организация на работата. Целта на уредбата не е да бъде санкциониран магистратът, а да бъде насочено вниманието му към определени пропуски. В настоящия случай актът не преследва цел, различна от заложената в чл.

327 ЗСВл. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора само ответникът има право на разноски, но съдът не е властен да присъди такива при липса на заявено искане за това.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Д. З. И., следовател в отдел „05”, Н. С. С. – Прокуратура на Република Б срещу заповед № з 71/ 03.02.2011 г. на Д. на Н. С. С. и З. на Г. П. по Р.. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: